

[Finansministeren]

vi nu starter på området aktivering og dagpenge, og som vi viderefører vedrørende bolig, børnepakke og samspil.

Men jeg er nødt til at komme med en enkelt bemærkning, når hr. Lykketoft i dag i forbindelse med finansloven forsøgte at få det til at lyde, som om regeringen ikke ville forhandle med Socialdemokratiet. Jamen lad os nu lige gå tilbage til begyndelsen af januar. En morgen åbner vi vores avis, Jyllands-Posten, og får at vide, at Socialdemokratiet har truffet den beslutning, at man overhovedet ikke ville møde til forhandling, ja, man ville slet ikke komme til møder i regeringskontorerne. Jeg rystede også på hovedet, da jeg så det i avisen, og sagde, at det ikke kunne være rigtigt, men inden jeg var færdig med at ryste på hovedet, hørte jeg den socialdemokratiske gruppeformand, fru Ritt Bjerregaard, i morgenradioavisen sige, at det da godt kunne være, at man ville komme til møder, men man ville i hvert fald ikke gå i forhandling med regeringen, man ville ikke slutte aftaler bag lukkede døre, nu skulle tingene foregå i folketingssalen og i folketingsudvalgene.

Hr. Lykketoft og andre, der har prøvet at sidde i regering, ved jo godt, at de helt nødvendige forhandlinger i folketingssalen og de helt nødvendige forhandlinger i folketingsudvalgene selvfølgelig, når der er tale om tværgående emner som en finanslov, må suppleres med egentlige forhandlinger i ministerierne.

Nu kan jeg forstå, at hr. Lykketoft bebrejder os, at vi ikke har forhandlet nok om finansloven. Det var altså, fordi både hvad Socialdemokratiet har sagt offentligt, og hvad der er blevet sagt i de møder af orienterende karakter, som vi faktisk har haft, har bibragt os det indtryk, at man ikke ville forhandle med regeringen, men at man kun ville forhandle med Folketingets partier i Folketinget og i udvalgene. Det er da muligt, at jeg har taget fejl af det budskab, det er muligt, at der er tale om en misforståelse, men jeg tror det næppe.

Men lad nu alt det være glemt, for i dag har vi fået en klar melding, også her fra Folketingets talerstol: Socialdemokratiet vil i fremtiden, ligesom man altid har gjort før, også møde til egentlige forhandlinger med regeringen i ministerierne med vilje – sådan har jeg forstået det – til at indgå aftaler. Jeg byder Socialdemokratiet velkommen til de forhandlinger, og jeg kan garantere på regeringens vegne, at vi også har vil-

je til at indgå egentlige aftaler – også med Socialdemokratiet.

Hr. Jes Lunde kvitterede for, at regeringen også havde imødekommet 16 af SF's ændringsforslag. Ja, sådan er vi. Når vi sammen med dem, vi laver forlig med, kan finde et forslag, som vi synes det er fornuftigt at støtte, så gør vi det, uanset hvem der oprindeligt har fremsat det. Jeg kan sige til hr. Jes Lunde, at vi ikke på nogen måde har ønsket at sløre den kendsgerning, at nogle af disse forslag var sammenfaldende. Men på grund af den måde, vi lavede vores aftaler med de tre partier på, var det af praktiske grunde hensigtsmæssigt, at de forslag, som regeringen og regeringspartierne gik ind for, blev stillet af finansministeren, sådan at der ikke var nogen som helst tvivl i det arbejde, der skulle foregå i Finansudvalget under ganske stort tidspres. Det var en rent praktisk foranstaltning, og det var på ingen måde et forsøg på at skjule, at der var forslag, som også SF kunne støtte.

Når vi ellers kigger på SF's ændringsforslag, må vi jo imidlertid efter de indledende venlige bemærkninger, som også hr. Jes Lunde havde til regeringen, konstatere, at der på udgiftspolitikens område er meget stor forskel på den finanslov, der bliver vedtaget i dag, og så den udgiftspolitik, SF ønsker at føre.

SF ønsker og har klart markeret, at man ønsker at lade de offentlige udgifter stige, jeg tror, det er med et beløb af størrelsesordenen 8 mia. kr. Det mener vi er den helt forkerte vej, og det stemmer vi derfor selvfølgelig imod.

Jeg vil gerne kvittere for hr. Jes Lundes meget fordomsfri og nu efterhånden gentagne melding – som jeg er glad for – om, at SF vil se på privatiseringer fra sag til sag. Jeg fornemmer egentlig på dette område næsten større åbenhed og fordomsfrihed hos SF end hos Socialdemokratiet, og det er ikke første gang, vi i givet fald konstaterer det vedrørende privatiseringer.

Men det er klart, at vi i det kommende arbejde med privatiseringer vil notere os dette, for vi synes nemlig, det er vigtigt med en fuldkommen fordomsfri og konstruktiv debat om, hvilke opgaver der skal løses i den offentlige sektor, hvilke der skal løses i privat sektor, hvilke der skal løses begge steder, og hvilke steder der skal være konkurrence mellem offentlig og privat. En åben og fordomsfri diskussion om dette og dermed om den offentlige sektors størrelse